

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce **Ľ. B.**, zastoupeného Mgr. Jiřím Kabudou, advokátem se sídlem Frýdek-Místek, ul. 1. Máje 741, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení** se sídlem Praha 5, Křížová 25, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10.2.2011 o zamítnutí námitek a potvrzení rozhodnutí žalované ze dne 26.10.2010,

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení **se pro vady řízení z r u š u j e** a věc se vrací k dalšímu řízení.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení ve výši **12.197,- Kč** k rukám advokáta Mgr. Jiřího Kabudi do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 10.2.2011 č.j. X žalovaná zamítla námitky žalobce a potvrdila své rozhodnutí ze dne 26.10.2010, kterým uložila žalobci povinnost vrátit přeplatek na starobním důchodu ve výši 93.072,- Kč. Uvedený přeplatek vznikl za dobu od 1.1.2009 do 31.12.2009, kdy žalobce pobíral starobní důchod dle ust. § 31 zák. č. 155/1995 Sb. ve znění pozdějších předpisů po dobu 12 kalendářních měsíců roku 2009 a byl zároveň výdělečně činný u společnosti PHS-Stavebně obchodní

společnost, s.r.o., od které každý měsíc pobíral příjem, z něhož tato společnost vyměřila vyměřovací základ ve výši 68.640,- Kč pro účely důchodového pojištění. S odkazem na ust. § 118 odst. 2) zák. č. 582/1991 Sb., v platném znění dovodila žalovaná povinnost žalobce vrácení vyplacených částek důchodu, kterému mu nenáležely.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, ve které namítal, že v období od 1.1.2009 do 30.9.2009 žádnou práci v obchodní společnosti PHS-Stavebně obchodní společnost, s.r.o. ani u jiného zaměstnavatele nevykonával. V tomto období nepobíral od žádného zaměstnavatele mzdu ani náhradu mzdy. Nevěděl ani netušil, že je pojištěn pro účely důchodového pojištění a v tomto směru žalovaná nesprávně dovozovala, že byl pojištěn, když nevykonával jakékoliv zaměstnání. Jestliže podepisoval nějakou listinu při odchodu ze společnosti PHS-Stavebně obchodní společnost, s.r.o., rozhodně neměl na mysli pracovní smlouvu. Jednatel této společnosti Ing. I.G. mu sdělil, že ho vedli ve stavu z důvodu administrativního nedopatření a opomenuli jej k 1.1.2009 vyřadit ze stavu zaměstnanců společnosti. Žalobce vytýkal žalované nedostatečné zjištění skutkového stavu, jelikož nedošlo v jeho případě k souběhu výplaty starobního důchodu před dosažením důchodového věku a příjmu z výdělečné činnosti.

Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby žalobce jako nedůvodné.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalované ze dne 10.2.2011 č.j. X a připojeným dávkovým spisem žalobce, výsledkem žalobce a výsledkem svědků Ing. I.G., Ing. A. N. (S.) a R.L. a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud vycházel ze zjištění, zejména z dávkového spisu žalobce, že žalobci byl rozhodnutím žalované ze dne 10.12.2008 přiznán starobní důchod podle ust. § 31 zák. č. 155/1995 Sb., v platném znění od 1.1.2009 ve výši 5.282,- Kč měsíčně. Rozhodnutím ze dne 7.9.2009 byl tento důchod od 1.1.2009 zvýšen na částku 7.756,- Kč měsíčně. Dávkový spis obsahuje Hlášení o zaměstnání poživatele starobního důchodu, z něhož vyplývá, že žalobce je zaměstnán v PHS-Stavebně obchodní společnost, s.r.o. od 1.1.2009. Z potvrzení uvedené společnosti ze dne 13.1.2011 krajský soud zjistil, že žalobce byl u ní zaměstnán od 1.1. do 31.12.2009, že ve firmě pracoval od 19.9.2006 jako řidič a v roce 2009 si vyřizoval kartu řidiče, proto mu firma držela místo s tím, že „celý rok 2009 byl na 60% hrubé mzdy“ a neodpracoval žádnou směnu, jelikož neměl zřízenou kartu řidiče. Koncem roku 2009 byl odhlášen ze stavu. K tomuto potvrzení je připojen Dodatek k pracovní smlouvě ze dne 31.12.2008, podle kterého se žalobci upravuje původně uzavřená pracovní smlouva z doby neurčité na dobu určitou od 1.1.2009 do 31.12.2009. Ze mzdového listu žalobce za rok 2009 je zjištělné, že vyměřovací základ sociálního pojištění za toto období činil 68.640,- Kč.

Z výpovědi žalobce soud zjistil, že se koncem roku 2008 rozhodl využít možnosti předčasného starobního důchodu podle § 31 zákona č. 155/1995 Sb., a proto podal žádost o přiznání tohoto důchodu na Okresní správě sociálního zabezpečení v Karviné. Tam mu dotyčná úřednice řekla, že může pracovat toliko na základě dohody o provedení práce a když uzavíral dodatek k pracovní smlouvě dne 31.12.2008, mínil tím onu dohodu o provedení práce a nikoliv novou pracovní smlouvu. Fakticky žádné práce po celou dobu roku 2009 nevykonával. Není pravdou,

že si měl v průběhu roku 2009 zvýšit kvalifikaci řidiče o další stupeň. Zásadně také popírá, že by přijal od firmy v roce 2009 mzdu nebo náhradu mzdy.

Ze svědecké výpovědi Ing. I. G. soud zjistil, že působil a působí nadále ve firmě PHS-Stavebně obchodní společnost, s. r.o. Nepopíral, že podepisoval pracovní smlouvu s žalobcem na období od 1.1. do 31.12.2009. Tento dodatek připravila jejich ekonomka. S žalobcem mínili spolupracovat tak, že by nadále vypomáhal ve firmě jako řidič při přepravě betonu v oblasti pracoviště Karviná v případě potřeby. Svědek dále potvrdil, že je pravdou, že žalobce „byl na 60% hrubé mzdy“, a že přitom neodpracoval ani jednu směnu, jak je uvedeno na potvrzení ze dne 13.1.2011, které podepsal poté co je vyhotovila jejich ekonomka – mzdová účetní. Blíže se o to nezajímal. Může však potvrdit, že žalobce žádnou směnu v roce 2009 neodpracoval a žádnou mzdu nepřevzal.

Ze svědecké výpovědi Ing. A. N. (S.) soud zjistil, že byla u společnosti PHS-Stavebně obchodní společnost, s.r.o. zaměstnána jako mzdová účetní a obchodní manažer do 31.10.2009. Dodatek k pracovní smlouvě uzavřený s žalobcem ze dne 31.12.2008 vyhotovila na pokyn jednatele Ing. G. Kdo vyhotovil mzdový list žalobce neví, protože v průběhu roku 2009 pracovní poměr se společností již rozvázala. Hrubá mzda, která je na mzdovém listu uvedena, se rovná vyměřovacímu základu pro účely sociálního pojištění. Co se týče výplat, ty prováděl sám Ing. G., který si nechal převzetí výplat potvrdit na výplatních lístcích nebo sáčkích. Zda náhrada mzdy žalobci byla poskytována, k tomu se vyjádřit nemůže.

Ze svědecké výpovědi R. L. soud zjistil, že pracuje pro firmu PHS-Stavebně obchodní společnost, s.r.o. jako ekonomka a účetní. Vyhotovila potvrzení ze dne 13.1.2011 o tom, že žalobce byl ve firmě zaměstnán od 1.1. do 31.12.2009, pro jednatele Ing. G., a to za žádost okresní správy sociálního zabezpečení. Informace uvedené v tomto potvrzení, že žalobce byl po celý rok 2009 „na 60% hrubé mzdy“, a že neodpracoval žádnou směnu, protože neměl vyřízenou kartu řidiče, uvedla na základě sdělení jednatele Ing. G. K dotazu, jaká ve skutečnosti byla žalobci v roce 2009 vyplácena náhrada mzdy svědkyně uvedla, že žádná. Převzetí výplaty zaměstnanci podepisovali na výplatní listině, ovšem u žalobce je uvedeno pouze jeho jméno, výše náhrady mzdy, avšak bez jeho podpisu, že by ji převzal. Svědkyně předložila k důkazu výplatní sáček žalobce za rok 2009, na kterém jsou uvedeny částky za jednotlivé měsíce tohoto kalendářního roku bez jediného podpisu žalobce, že by je převzal. K dalším dotazům svědkyně dodala, že žalobci po celý rok 2009 nebyla vyplácena jediná náhrada mzdy, avšak z těchto částek byla odváděna část příspěvku na důchodové pojištění. Na základě toho vyplňovala evidenční list důchodového pojištění žalobce za rok 2009.

Ze shora uvedených důkazů vzal krajský soud v této věci za prokázáno, že žalobci byl od 1.1.2009 přiznán starobní důchod podle ust. § 31 zákona č. 155/1995 Sb., v platném znění. Tento důchod byl žalobci přiznán žalovanou na základě žádosti ze dne 6.10.2008 a součástí této žádosti je také Prohlášení žalobce o tom, že nebude vykonávat činnost v pracovním poměru nebo na základě dohody o pracovní činnosti. Žalobce přitom dne 31.12.2008 podepsal dodatek k pracovní smlouvě, že se původní pracovní smlouva upravuje na pracovní smlouvu na dobu určitou, a že se uzavírá na dobu od 1.1.2009 do 31.12.2009. Z výpovědi žalobce, jakož i z výpovědí shora uvedených svědků bylo nesporně prokázáno, že v tomto

období žalobce skutečně žádné práce nekonal. Bylo však zároveň prokázáno to, že žalobci byla poskytována náhrada mzdy ve výši 60% hrubé mzdy, v celkové výši 68.640,- Kč, a že z této částky byl odveden příspěvek na sociální pojištění. Tentýž vyměřovací základ je uveden i na evidenčním listu důchodového pojištění žalobce vystaveném PHS-Stavebně obchodní společnost, s.r.o. Konečně výpovědí žalobce i svědků bylo rovněž prokázáno, že žalobce fakticky žádnou mzdu ani náhradu mzdy za uvedené období nepřevzal. Z uvedeného však plyne, že mezi PHS-Stavebně obchodní společnost, s.r.o. a žalobcem v průběhu roku 2009 existoval pracovní vztah, tedy pracovní poměr na dobu určitou při současném pobírání starobního důchodu žalobcem podle § 31 zákona č. 155/1995 Sb., v platném znění. Jak ovšem vyplývá ze shora citovaného ust. § 37 odst. 2 téhož zákona, výplata tohoto důchodu nenáleží, pokud je vykonávána výdělečná činnost. Je přitom nerozhodné to, že žalobce fakticky žádnou směnu neodpracoval, rozhodující v daném případě je závěr, že šlo o výdělečnou činnost ve smyslu ust. § 27 citovaného zákona. Jestliže žalobce jednotlivé částky náhrady mzdy v průběhu roku 2009 nepřevzal, není možné v tomto řízení tuto otázku řešit, neboť jde o jeho nárok, o němž by případně rozhodoval příslušný okresní soud v občansko-právním řízení.

Ze shora uvedených důvodů krajský soud dovodil, že žalovaná nepochybila, když napadeným rozhodnutím zamítla námitky žalobce a potvrdila své rozhodnutí ze dne 26.10.2010, kterým s odvoláním na ust. § 118 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. v platném znění uložila žalobci povinnost přeplatek na starobním důchodu vrátit. Rozsudkem ze dne 15.12.2011 proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

K podané kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31.1.2013 č.j. 4Ads 33/2012-15 rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Z důkazů provedených krajským soudem vzal za nesporné, že žalobce byl od 1.1.2009 poživitelem starobního důchodu přiznaného podle § 31, zákona o důchodovém pojištění. Pro posouzení projednávané věci je podstatné, zda žalobce vykonával od 1.1.2009 výdělečnou činnost za takových podmínek, za kterých mu výplata starobního důchodu náležela či nikoliv. Podle ust. § 27 zákona o důchodovém pojištění se výdělečnou činností rozumí činnost osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. a/ - l/ a písm. v/ vykonávaná v rozsahu, který zakládá účast na pojištění. Podle § 5 odst. 1 písm. a/ téhož zákona jsou pojištěni při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně účastní zaměstnanci v pracovním poměru, přičemž podle § 8 téhož zákona jsou osoby uvedené v § 5 odst. 1 písm. a/ - d/ a j/ - l/ a v/ (tedy i zaměstnanci) a v odst. II. účastny pojištění podle tohoto zákona, pokud jsou účastny nemocenského pojištění podle zvláštních právních předpisů, tj. zákona č. 187/2006 Sb. o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů. Podmínky účasti zaměstnanců na nemocenském pojištění jsou upraveny v § 6 zákona o nemocenském pojištění, podle něhož jsou pojištění účastní zaměstnanci, jestliže a) vykonávají zaměstnání na území České republiky, b) zaměstnání trvalo nebo mělo trvat aspoň 15 dnů, c) sjednaná částka započitatelného příjmu u tohoto zaměstnání za kalendářní měsíc činí aspoň částku rozhodnou pro účast na pojištění, přičemž rozhodný příjem činil 2.000,- Kč. K tomu Nejvyšší správní soud dodal, že podle § 10 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění vzniká pojištění zaměstnanci uvedenému v § 5 písm. a/, tedy zaměstnanci v pracovním poměru, dnem, ve kterém nastoupil do práce, a zaniká dnem skončení pracovního poměru; za den, ve kterém tento zaměstnanec nastoupil do práce, se považuje též den přede dnem nástupu do práce,

za který příslušela náhrada mzdy nebo platu nebo za který se mzda nebo plat nekrátí.

Podmínkou účasti na důchodovém pojištění pro skupinu osob vyjmenovaných v § 8 zákona o důchodovém pojištění je účast na nemocenském pojištění. Z uvedeného vyplývá, že pro účast na důchodovém pojištění nestačí, že určitá osoba je uvedena v § 5 zákona o důchodovém pojištění, nýbrž musí být současně založena účast na pojištění nemocenském. Důsledkem této zásady je i stanovení vzniku účasti na důchodovém pojištění, která se musí časově krýt se vznikem účasti na nemocenském pojištění. Protože podle předpisů o nemocenském pojištění vzniká účast na tomto pojištění až dnem vstupu do zaměstnání, je nutno z hlediska účasti na důchodovém pojištění vždy sledovat, zda vznikla účast na pojištění nemocenském a kterým dnem. Jestliže pak není zaměstnanec účasten pojištění nemocenského, a tudíž ani pojištění důchodového, nepůjde u něj o výdělečnou činnost ve smyslu ust. § 27 zákona o důchodovém pojištění. Pokud tedy nebude prokázán vznik takového pojistného vztahu, nemůže být učiněn závěr, že výplata starobního důchodu přiznaného pojištěnci podle § 31 zákona o důchodovém pojištění v platném znění zaměstnanci nenáleží, když takovéto výplatě podle § 37 odst. 2 téhož zákona brání jen výdělečná činnost vykonávaná za výše uvedených podmínek.

V daném případě uzavřená pracovní smlouva s žalobcem od 1.1.2009 do 31.12.2009 nasvědčuje tomu, že šlo o pracovní poměr sjednaný na dobu určitou, nicméně to samo o sobě nestačí ke vzniku pojistného vztahu, který by zakládal účast na nemocenském pojištění. Musel by totiž být prokázán stěžovatův vstup do takového zaměstnání, pracovního poměru nebo jiného právního vztahu, zakládajícího účast na nemocenském pojištění. Důkazy provedené před krajským soudem nasvědčují tomu, že k nástupu do zaměstnání a k výkonu výdělečné činnosti žalobce pro jeho bývalého zaměstnavatele v r. 2009 vůbec nedošlo a nebyl tak zde podklad k odvodu pojistného. Nebylo zároveň objasněno, neboť žádný ze svědků doposud nevysvětlili, z jakého důvodu byl stěžovatel v organizaci v průběhu roku 2009 veden jako zaměstnanec, jemuž určitá překážka bránila ve výkonu práce, a co znamenala ona „karta řidiče“, kterou si měl žalobce vyřídit a zda se jednalo o překážku v práci na jeho straně. Jen v případě překážky práce na straně zaměstnavatele – a v daném případě nebylo prokázáno dosud, o jakou překážku šlo – by za splnění podmínek § 207 a násl. zákoníku práce mohla být poskytována zaměstnanci náhrada mzdy ve výši nejméně 60 % průměrného výdělku. Všechny shora uvedené otázky dle Nejvyššího správního soudu jsou podstatné k prokázání nástupu žalobce do zaměstnání, tedy výkon výdělečné činnosti žalobce v organizaci bývalého zaměstnavatele v roce 2009.

Krajský soud opětovně vyslechl v průběhu dalšího řízení žalobce, který znespornil, že podepsal „Dodatek k pracovní smlouvě“, že bude zaměstnán od 1.1. do 31.12.2009. Žalobce této smlouvě nerozuměl, na základě této smlouvy do práce v průběhu roku 2009 vůbec nenastoupil. Před tím, než tuto smlouvu podepsal, měl s jednatelem bývalého zaměstnavatele Ing. G. dohodnuto, že bude příležitostně podle potřeby firmy vykonávat práci řidiče. Ani jednou do práce nenastoupil, jelikož k výkonu práce řidiče na betonáře nebyl vyzván. Zřejmě tomu tak bylo proto, že firma neměla potřebu. Co se týče tzv. karty řidiče, jednalo se dle žalobce před rokem 2009 o kartograf, ovšem jeho auto bylo firmou prodáno a nové auto mělo digitální

formu tohoto zařízení. Pro obsluhu této nové digitální formy kartografu bylo zapotřebí absolvovat školení, avšak po žalobci toto školení nikdo nechtěl, a proto se mu ani nepodrobil. O tom, že mu měla být poskytována jakási náhrada mzdy ve výši 60 % při tom, že v r. 2009 žádné práce nekonal ani k nástupu do práce nebyl vyzván, se žalobce dozvěděl až z tohoto řízení.

Z doplňujícího výsledku svědka Ing. I. G. krajský soud zjistil, že znesporňuje, že podepsal dodatek k pracovní smlouvě s žalobcem. V průběhu roku 2008 si žalobce zřizoval ukončení pracovního poměru a svědek rozhodl, že pro rok 2009 bude uzavřena taková „dohoda o brigádnické činnosti“ s tím, že žalobce bude vykonávat práce řidiče podle potřeb firmy, mělo jít o stejné práce, které vykonával v pracovním poměru. Svědek potvrdil, že žalobce v r. 2009 nevykonával ani jednu pracovní směnu, neboť provozní potřeby firmy to nevyžadovaly. Po celou dobu roku 2009 byl počet řidičů dostatečný a z tohoto důvodu žalobce k výkonu práce nebyl ani jednou vyzván. K otázce, z jakého důvodu byly žalobci poskytovány náhrady mzdy ve výši 60 %, svědek uvedl, že těmto otázkám nerozumí. Stejně tak nedokáže vysvětlit, z jakých důvodů byl údajně odváděn příspěvek na sociální pojištění. O problému „karty řidiče“ svědek s žalobcem nehovořil a o žádné takové podmínce neví. K předloženému sdělení podepsaného svědkem ze dne 7.9.2010 adresovanému OSSZ v Karvině svědek uvedl, že pravým důvodem, proč žalobce neodpracoval ani jednu směnu, bylo to, že stav řidičů byl po celý rok 2009 vyhovující, tudíž byl žalobce nepotřebný a nikoliv to, že si nevyřizoval onu „kartu řidiče“.

Z dodatečné výpovědi svědkyně R. L. krajský soud zjistil, že přípis firmy PHS Beton, stavebně-obchodní společnost s.r.o. ze dne 13.1.2011 vyhotovila pro Ing. G. jako jednatele této společnosti ona. K uzavřenému dodatku k pracovní smlouvě s žalobcem se vyjádřit nemůže, neboť personální agendu ve firmě nevykonává. Také jí nic není známo, co bylo dohodnuto mezi žalobcem a Ing. G. ohledně práce žalobce v r. 2009. Svědkyně nedokáže odpovědět na otázku, proč žalobci nebyly vypláceny žádné mzdové prostředky, ani proč si pro ně žalobce nepřišel a ani se jich nedomáhal.

Takto doplněným dokazováním dospěl krajský soud, který byl zároveň vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu ve smyslu § 110 odst. 4 s.ř.s. k závěru, že žaloba žalobce je důvodná. Je nesporné, že žalobce, kterému byl přiznán předčasný starobní důchod podle § 31 zákona o důchodovém pojištění, uzavřel „Dodatek k pracovní smlouvě“, která byla původně uzavřena 19.9.2006. Podle tohoto dodatku se původně uzavřená pracovní smlouva změnila z doby neurčité na dobu určitou, tj. od 1.1. do 31.12.2009. Z nesporného tvrzení žalobce a svědka Ing. I. G. vzal krajský soud za prokázáno, že po dobu tohoto kalendářního roku bylo dohodnuto, že žalobce bude konat pro společnost PHS, stavebně-obchodní společnost, s.r.o., práce řidiče v případě provozní potřeby, tzn. v případě nemoci, čerpání dovolené jiných zaměstnanců společnosti. Taktéž z nesporného tvrzení žalobce i Ing. G. bylo prokázáno, že v průběhu roku 2009 žalobce ani jednou nebyl vyzván k nástupu do práce, tzn., že neodpracoval jedinou směnu. Důvodem toho bylo to, že to nevyžadovala provozní potřeba uvedené společnosti a nikoliv to, že si v r. 2009 vyřizoval „kartu řidiče“ a že mu proto držela firma místo, a že neodpracoval žádnou směnu, jelikož neměl vyřízenou onu „kartu řidiče“, jak je uvedeno v potvrzení adresovanému touto společností České správě sociálního zabezpečení ze dne 13.1.2011. Krajský soud z uvedeného učinil závěr, že za této

situace neexistovala žádná překážka v práci na straně žalobce (nebylo prokázáno, že by na něm byla vyžadována ona „karta řidiče“, což mělo znamenat absolvování kursu potřebného pro obsluhu nového typu automobilu digitálním kartografickým zařízením), ani že by byla prokázána překážka na straně zaměstnavatele ve smyslu § 208 a násl. zákoníku práce, za kterou by žalobci náležela náhrada mzdy podle § 209 odst. 2 zákoníku práce (bylo ujednáno, byť jen ústně, že žalobce bude konat práce příležitostně podle potřeby zaměstnavatele a tato potřeba v průběhu roku 2009 nenastala). Z uvedeného krajský soud dovozuje, že nebyl prokázán žalobcův vstup do zaměstnání zakládající účast na nemocenském pojištění. Nebyl rovněž prokázán vznik nemocenského pojištění ani dnem, za který žalobci příslušela náhrada mzdy přede dnem nástupu do práce ve smyslu shora poukazovaného ust. § 10 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění. Za situace, kdy jak shora uvedeno, žádná překážka na straně zaměstnavatele nebyla prokázána, žalobci totiž žádná náhrada mzdy ve výši 60 % nenáležela a ostatně mu ani fakticky poskytnuta doposud nebyla, protože žalobce nebyl účasten pojištění nemocenského, nebyl účasten ani důchodového pojištění a nešlo u něj o výdělečnou činnost ve smyslu § 27 zákona o důchodovém pojištění. Za této situace rozhodla žalovaná na základě nedostatečných skutkových zjištění, když napadeným rozhodnutím zamítla námitky žalobce a potvrdila rozhodnutí ze dne 26.10.2010, jímž žalobci podle ust. § 118a/ odst. 2 zákona č. 582/91 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložila žalobci povinnost vrátit přeplatek na starobním důchodu ve výši 93.072,- Kč.

Ze shora uvedených důvodů krajský soud rozhodnutí žalované pro vady řízení v souladu s ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc žalované vrátil k dalšímu řízení. Ve svém dalším rozhodování bude žalovaná vázána právním názorem krajského soudu, že žalobce v průběhu roku 2009 nevykonával výdělečnou činnost, která bránila výplati předčasného starobního důchodu přiznaného podle § 31 zákona o důchodovém pojištění.

Podle ust. § 60 odst. 2 s.ř.s. byla žalovaná zavázána žalobci zaplatit náklady řízení v celkové výši 12.197,- Kč k rukám jeho právního zástupce, tzn. odměnu za šest právních úkonů po 500,- Kč a dva úkony po 1.000,- Kč, osm režijních paušálů po 300,- Kč a náhrada za ztrátu času 1.000,- Kč v souladu s ust. § 7, § 9 odst. 2 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/96 Sb., v platném znění. Další náklady právního zástupce žalobce činilo cestovné osobním automobilem ve výši 1.680,- Kč. Připočtením 21 % daně z přidané hodnoty činí celkové náklady právního zastoupení žalobce 12.197,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí, písemně ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení advokátem. To neplatí má-li stěžovatel sám, nebo jeho zástupce vysokoškolské právnické vzdělání.

Kasační stížnost je nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační

stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Ostravě dne 1.8.2013

**JUDr. Petr Indráček
samosoudce**